

Forfatter: Lorenzen, Carl Henrik

Titel: BREV FRA: Lorenzen, Carl Henrik (1828-07-13)

Citation: Lorenzen, Carl Henrik: "BREV FRA: Lorenzen, Carl Henrik (1828-07-13)", i *Breve fra Italien skrevne i Aarene 1828 og 1829*, Bianco funo & Schneider, s. 14. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002032317-000-shoot-L0020323170000006.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Italien skrevne i Aarene 1828 og 1829

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Den 13 Juli.

En af mine Bekjendte, en ung Maler Port fra Hamborg, kom igaar Aftes hertil, for at tage Afsked med os, da han om føie Tid agter at tiltræde Hjemreisen. Vi havde en fornøielig Aften sammen nede hos B.'s, og kom først sildig hjem, hvorpå« der blev redt Seng i en Fart, da vi havde isinde at gjøre en dygtig Morgentour sammen.

Det var min første ordentlige Udflugt. Vi stode op med Solen, toge vore Straahatte og et Par gode Stave, men fik hverken Tørt eller Vaadt, da jeg slog Spiritusflasken itu, ligesom jeg vilde til at koge Kaffe. Veiret var ypperligt, Dugdraaber, skyfri Himmell og en svag Luftning med den sædvanlige, s. 15deilige Vellugt, et Par gode Fødder og en munter Samtale bidroge ikke lidet til at forhøie Vandringsmændenes Stemning. Da vi kom op til Tuskulum og havde taget Alting paa det Nøiagtigste i Øiesyn, satte vi os ned i det nydelige Amphitheater og hvilede os lidt. Derpaa drøftede vi det vigtige Spørgsmaal, til hvad Kant vi skulde vende os. Jeg foreslog. Monte Cavo, hvilket Punkt jeg hver Dag betragter med længselsfulde Blikke, og meente, at en lige Gjenvei over Marker og Gjærder nok lod sig gjøre. Min Reisefælle derimod, som havde Hastværk og skulde være i Rom endnu samme Dags Aften, troede, det var for langt og besværligt. Denne Grund var antagelig. Vi lode derfor det gamle Mons Albanus være i Fred og undersøgte først Stadens Acropolis fra alle Sider. Det maa have været et fast Punkt i sin Tid. Der er endnu mange tydelige Spor af Befæstningen tilbage, hist og her, hvor Klippen ikke har været steil nok, store Stykker af det suffisante, netformede Muurværk, som man seer paa saa mange Steder, da det synes at trodse Tiden. Den Nøiagtighed, hvormed de fiirkantede Kiler ere sammenføiede og omgivne af etslags Cement, saa at det seer ud, som det var lutter Masker, (opus reticulatum, forskjelligt fra latericium), er beundringsværdig. I Rom saae jeg forleden i en Privatmands Have i via della Consulta paa Qvirinalet et Stykke saadant Muurværk, som Eieren ønskede bort. Det var kun ved den yderste Anstrængelse, at to Mænd med skarpe Hakker fik de enkelte Kiler løsned; for det meste var Cementet ligesaa haardt som Stenen. Sandsynligviis have slige Masser kun været Substructioner. Mens jeg søgte at omgaae Høien paa Nordostsiden og maalte nogle Dimensioner havde Port rodet omkring i et gammelt Columbarium og fundet et Stykke af en Hjerneskal. Jeg kunde ikke begribe, paa hvad Maade det skulde være kommet ind i et Gravsted for Frigivne, hvor man sædvanlig kun finder smaa Askekrukker, s. 16 med mindre et Legeme ikke var bleven rigtig brændt, hvilket rimeligviis har været Tilfældet.

Derpaa skraaede vi fra den omtalte Banke lige ned til Monte Porzio. Den svale Morgenvind havde lagt sig; Solen var kommen op over Bjergaasen til Høire og skjød sine brændende Straaler ned i den lumre, øde Dal, som vi hurtig ilede igjennem. En Gangsti ledte os endelig ind i et kjøligt Bosko og ned til Landeveien, hvorfra vi udmattede og forsvedte naede op til Monte Porzio.

Det første Spørgsmaal var efter et Osteri. Man viste os hen til et, som skulde være ypperligt. Der var imidlertid hverken det ene eller det andet at faae. En gammel Mand, som stod i Døren, lovede, mod et Par Bajochi at vise os et andet, som var ganske udmærket. Vi fulgte ham og fandt til vor store Forskrækkelse, at det var, som man siger, fra Dynen i Halmen. Det Dar en af de sorte, røgede Huler, som undertiden, og naar man selv har Madkurv med, kunne være ganske interessante. Alt hvad de kunde byde os, bestod i suur Viin, oret Brød og Ruinerne af en gammel Fleskeskinke, som var gnavet af lige til Benene. Ved Bordet udenfor Døren var der imidlertid Skygge og en smuk Udsigt. Vi besluttede os altsaa til at blive her. Port gik ud for at kjøbe Skinke og Brød, og om muligt nogle Meloner. Mens han var borte lavede jeg en Æggekage, i Overværelse af et talrigt Publikum, henne ved Ildstedet. Æggene maatte betales i dyre Domme hos en Kone i Nærheden. Hele det qvindelige Personale skoggerlo og raabte Bravo, da jeg kom ud med Kagen og satte den paa Bordet. Mændenes Yndest var snart vundet, da jeg lovede dem et Par Folietter af den røde, sure Viin, mod at de skaffede os en Flaske god Fraskataner. Det varede ikke længe, saa havde vi Alt i Overflødighed. Port kom tilbage med ypperligt Brød og Skinke og en heel Kurv fuld af de lækkreste Frugter. Vi kunde ikke ønske os en bedre Frokost. Den blev ogsaa fortæret meds. 17 største Appetit, og Levningerne siden givne Byens Ungdom til Priis, som slugte dem med en forunderlig Graadighed.

Inden vi forlode Byen, skulde vi dog see dens Mærkværdigheder og om muligt opnuse nogle Antiquiteter. Der var ingen af Delene. Kirken var som sædvanlig simpel og lille, men prydet efter Indbyggernes Smag og Evne. Ligesom vi kom ud af en Sidedør, traf vi paa en simpel Bærebør, der var sat ned paa Jorden og omgivet af en Mængde Børn og Fruentimmer. Jeg spurgte en Mand, hvad det var, der laae indsvøbt i et gammelt Lagen paa Børen, og fik til Svar, at det var et Lig, der skulde begraves. En kold Gysen gjennemfoer mig. Med den ligegyldigste Mine af Verden blev der ført en modbydelig Passiar om den Afdøde, gamle Kjerlinger og Børn skreg og loe mellem hverandre; af Slægtninger og Venner saae man intet Spor. Endelig blev der slaaet en Strikke flere Gange om Liget, nogle Munke traadte hen til en Kule, aabnede et lille Laag, og uden videre Omstændigheder blev det hidset ned, hvorpaa man tog Flugten, da den opstigende Lugt var utaalelig. En velklædt Mand, som fulgte med ned ad Gaden, svarede paa mit Spørgsmaal, om man da ikke kunde lægge de Døde i en Kiste, og følge dem ordentlig, om ikke til Jorden, dog idetmindste til denne Kule: „Eh Signore, det er nu engang Skik og Brug hos os; en Tønde ulæsket Kalk ovenpaa, det er et godt Middel, kan De troe. De ligge allesammen meget fredeligt ovenpaa hverandre dernede.“

Vi vare komne i en underlig Stemning ved dette Optrin. Port foreslog at blive her en Times Tid endnu, da vi

nok kunde naae Fraskati inden Middag. Men Byen var bleven mig modbydelig. Vi sagde derfor Farvel til de muntre venlige Folk i Osteriet og begave os paa Hjemveien. Det blev en varm Tour. En guulagtig Dunst havde lagt sig over Campagnen, og man kunde lugte Siroccoen. Rom og Sabinerbjergene vare neppe til at skimte igjennem Taagen: vi gik langsomt, næsten udens. 18at tale et eneste Ord, og vare længe underveis. I Eftermiddags reiste Port med Vetturinen. Jeg har været flittig til langt ud paa Aftenen, og slaaet hiint fæle Dødsbillede af Tankerne. Livet er det, man lever for, øg ikke Døden.